

EL CARRER

PERIÒDIC CATALÀ D'ESQUERRA

Portantveu del Centre d'Esquerra - Estat Català

El senyor Sanmartí, batlle de Vilanova, amb el seu vot suprimeix 500 pessetes per les Escoles Obreres i en defensa 600 per ell mateix.

Redacció i Administració:
Rambla Macià, 40

15 cèntims

Any 3

Vilanova i Geltrú, 2 gener 1932

Núm. 14

Dels articles publicats amb o sense signatura en són responsables els seus autors

No trobariem res d'estrany que els funcionaris de l'Ajuntament es gressin contra nostre, per la proposta del nostre amic Lleó; no arribem, però, a capir com pels funcionaris es trobin 18.000 pessetes i no s'en puguin trobar 6.000 pels sense feina.

CRONICA QUINZENAL

IMPRESSIO VOLANDERA DEL MOMENT

Les grans manifestacions d'entusiasme col·lectiu, quan es prodiguen massa, creen un estat d'enervament completament negatiu i estèril. Els pobles conscients, com els individus normals, es manifesten solament davant de realitats. Els grans atabalaments, les apoteòsiques cridòries, han de guardar-se, si és que calen, pels moments solemniais de les realitats conquerides, o bé quan representen un estat col·lectiu i unànim de sentiment en els moments culminants d'una lluita, com esperó, com estímul als dirigents de la mateixa. I quan la lluita és per a la conquesta d'uns drets nacionals, cal encara anar més en compte en els entusiasmes populars.

Catalunya, que va fer en l'abril passat el màxim esforç per a ensorrar l'oligarquia embrutidora de la monarquia borbònica, ha donat d'aleshores ençà prou proves de mansuetud i d'esperit de concòrdia. Mestressa, un moment, dels seus destins, fa més de vuit mesos espera el reconeixement d'uns drets nacionals seculars, que va reconquistar i es va donar, el memorable 14 d'abril darrer.

D'aleshores ençà, pel cel asserenat i lluminós de la nostra Pàtria, hi han creuat un dia grans paraules d'amor, altre dia tempestes de pedra seca amb tota mena d'insults, de calúmnies i de males volences. I unes i altres han vingut de la mateixa terra.

La tolerància observada en certs actes i manifestacions nostres, és més deguda a trobar-se davant fets consumats, contra els quals no han gosat encara oposar-s'hi, que no pas a simpatia i encoratjament per anar fressant el camí, cap al reconeixement sincer i lleal dels nostres drets.

Cal reaccionar una mica i posar-nos en el lloc que ara com ara, amb prou dolor, ens pertoca: en el de poble oprimat, al qual cap afalac ha de commoure. Frisem per realitats. Deia Jaume I, que tenia per veí un poble de cap paraula dolenta... però de cap obra bona. Mentres ell, ajudava al seu gendre Alfons X de Castella a expulsar els àrabs del seu territori i fins li conqueria Múrcia per a regalar-la-hi, Alfons X atjava revoltes dels moros de València, territori ja incorporat a la mateixa corona.

Desconfiança no és desllealtat. Després de tants segles, del mateix poble encara, venen promeses barrejades amb insults. Les realitats no apareixen enlloc.

Hem de confiar o hem de tèmer? Pel que pugui ésser, no cal baladrejar massa en manifestacions d'entusiasme. Encara no sabem si haurem de juntar les mans en un picament cordial o si haurem d'empunyar l'arma alliberadora.

HAN CANVIAT ELS TEMPS? (1)

Certament dugues vegades al mes de veure la llum, és ben poca cosa en aquests temps de neguit intens. Molts inconvenients presenta aquesta tardança en l'aparèixer quan verament se sent un ideal que a ultrança és menyspreat.

Moltes de les coses que ara indefectiblement hem de silenciar, més per la manca d'espai que per les ganes de deixar-les, procurariem desenrotllar-les. Ara ens trobem que si exposem el nostre parer de coses, que encara que hagin esdevingut durant la quinzena sembla anacrònic parlar d'elles.

De totes però, i aquesta serà la norma, sempre n'hi ha que per llur magnitud no poden passar desapercebudes i ha de protestar-se d'elles en el moment de portar-se a cap i sempre que sigui necessari per temps que passi desemascarant als covards quan així sigui necessari.

* * *

Paradoxals semblen els fets incongruents del 8 de proppassat, i tanmateix han esdevingut a Barcelona per la feblesa de qui deu d'evitar-ho.

Es inconcebible que pels llocs on el 14 d'abril es victorejà la llibertat fins a assecar les gorges dels ciutadans entusiasmats, ara s'hi hagi passejat d'una manera indigna, amb aires de triomfal, aquella odiada bandera acompanyada d'aquell crit encara més odiat. No dirà el senyor Anguera de Sojo que hagi procedit amb energia, per quant d'aquells fets resultaren detinguts dos monàrquics i tres republicans.

Ja hem dit més amunt que sembla anacrònic parlar dels fets quinzenals, que hom es veu impossibilitat de comentar en son degut temps. Però ara hem de preguntar, encara que no venjatiu, la monarquia hauria procedit igual? Una manifestació descaradament contra el règim no hauria fet bellugar els sabres?

Seria necessari que casos semblants no es reproduïssin, perquè si allà on hi ha sentiments republicans arrelats això no es veu amb gaires bons ulls, què farà on la República es mira d'una manera esquerpa? Si sabem que no ens havien de dir estripacalendaris per les nostres paraules, ens atreviríem a dir:

— Senyor Anguera de Sojo, faci el favor, presenti la dimissió, la salut de la República ho exigeix. Després, quan l'hagueu presentada, ja us enviarem d'ambaixador a la Ciutat del Vaticà, i quan sigueu allà, senyor Anguera, digueu-li al Papa dels catòlics de la manera irreverent amb què són tractats els temples per llurs fidels (?); digueu-li que es fa necessari un nou Jesús que torni a expulsar als mercaders dels temples, ja que són precisament els que es diuen catòlics que aprofiten la trona per celebrar-hi actes totalment renyits amb el culte.

PERE ARTIGAS I XAMBO

(1) Encara que en el moment d'entrar el present número en màquina ignorem l'acabament de l'assumpte del Governador Civil, publiquem el present article per reflectir la nostra posició respecte al mateix.

Així s'escriu la història

En la *Democràcia* del dia 24 de desembre, el cronista de l'Ajuntament s'extranya que una part de la minoria

d'Estat Català i Unió Socialista de Catalunya votessin a favor d'una subvenció a les Escoles Obreres d'aquesta vila.

Es clar que el cronista, per a produir sensació entre els seus correligionaris omet les manifestacions que argumen-